

Sygn. akt VI K 156/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. w Wydziale VI Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Karczewski

Protokolant: Dominika Kraszewska

Prokurator: ---

po rozpoznaniu w dniu: 12 czerwca 2015r. na rozprawie

sprawy **P. K.**

urodzonego (...) w G.

syna J. i A. z domu (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 9 listopada 2014r. o godz. 16:45 w S. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. o nr rej. (...), będąc pod wpływem działania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu we krwi 152,4 ng/ml

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. Oskarżonego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a§1 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a§1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywnę w ilości 100(stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 25(dwadzieścia pięć) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 63§2 kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 listopada 2014 roku;

IV. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza w całości od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt VI K 156/15

UZASADNIENIE

Oskarżony P. K. w dniu 7 listopada 2014 r., w godzinach nocnych, po 22:00 zażył amfetaminę w nieustalonej ilości, wysypując ją do 200 ml szklanki z colą. Oskarżony zakupił środek odurzający od nieznanego mu osoby. Następnie w dniu 9 listopada 2014 r. postanowił pojechać wraz ze swoimi kolegami w stronę dzielnicy D. w S..

Patrolując okolicę ul. (...) w S. funkcjonariusze policji post. Ł. S. i asp. M. M. ok. godz. 16:45 zauważyli samochód osobowy marki B. o nr rej. (...), którego kierowca wykonywał agresywne manewry pojazdem. Funkcjonariusze policji podejmując interwencję zatrzymali pojazd. Oskarżony P. K. po zatrzymaniu samochodu oświadczył, że się śpieszy i to było powodem jego agresywnych manewrów pojazdem. Oskarżony podczas rozmowy z funkcjonariuszami policji zachowywał się nerwowo, a jego źrenice były pomniejszone i bardzo słabo reagowały na światło. P. K. oświadczył, że spożywał wcześniej środki odurzające. Wobec tego faktu oskarżony został przewieziony do Wydziału Terenowego K. w S., gdzie następnie został poddany badaniu na obecność środków odurzających. Wynik przeprowadzonego badania był pozytywny na zawartość amfetaminy oraz (...).

Następnie funkcjonariusze policji przewieźli oskarżonego do Szpitala (...) przy ul. (...) w S., gdzie pobrana została oskarżonemu próbka krwi. Wynik przeprowadzonego badania chemiczno-toksylogicznego potwierdził obecność w próbce krwi amfetaminy w stężeniu 152,4 ng/ml. Nie stwierdzono natomiast obecności (...).

Oskarżony został poddany również badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik badania wskazywał na stężenie 0,00 mg/l. Alkometr, którym wykonano badanie, zaopatrzony był w aktualne w chwili badania świadectwo wzorcowania.

Dowody:

- wyjaśnień oskarżonego P. K. k. 26-29, 48-49,
- zeznań świadka M. M. k. 10-11,
- protokołu użycia Analizatora D.-D. Test 5000 k. 4,
- protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego k. 6-6v,
- świadectwa wzorcowania k. 7-7v,
- protokół pobrania krwi k. 15,
- protokół badania chemiczno-toksylogicznego próbki krwi k. 16-20,
- karty karnej oskarżonego k. 46.

Oskarżony P. K. ma 22 lata, jest kawalerem, nie mają nikogo na utrzymaniu, pracuje w Holandii przy warzywach, z tytułu czego otrzymuje wynagrodzenie w kwocie ok. 900 euro, nie leczy się ani odwykowo, ani psychiatrycznie.

Oskarżony był uprzednio skazany za czyn z art. 158 § k.k. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 24 kwietnia 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawiania wolności, dozór kuratora oraz karę grzywny 50 stawek po 10 zł każda. Wykonanie kary orzeczonej powyższym wyrokiem warunkowo zawieszono.

Dowody:

- wyjaśnień oskarżonego P. K. k. 26-29, 48-49
- karta karnego oskarżonego P. K. k. 46.

P. K. stanął pod zarzutem, iż w dniu 9 listopada 2014 r. o godz. 16:45 w S. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. o nr rej. (...), będąc pod wpływem działania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu we krwi 152,4 ng/ml, tj. popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony P. K. w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu przygotowawczym, w krótkich wyjaśnieniach oskarżony podał okoliczności popełnienia czynu wskazując, że w dniu 7 listopada 2014 r. zażył amfetaminie w ilość, której nie jest w stanie określić. Następnego dnia wstając o godz. 12:00 czuł się dobrze. Wsiadając do pojazdu w dniu 9 listopada 2014 r. nie sądził, że jest pod wpływem działania amfetaminy. Oskarżony nie wyraził chęci dobrowolnego poddania się karze.

Przed Sądem oskarżony P. K. potwierdził wcześniejszą relację i ponownie podkreślił, że nie spodziewał się, iż po dwóch dnia może być jeszcze pod wpływem narkotyku. Wycofał jednak złożone w postępowaniu przygotowawczym oświadczenie i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze.

Sąd w całości obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego P. K.. W ocenie Sądu wyjaśnienia złożone przez oskarżonego są logiczne i w pełni pokrywają się z wersją nakreśloną przez świadka zdarzenia jakim by policjant M. M.. Oskarżony nie kwestionował przy tym faktu, że popełnił czyn zabroniony oraz opisał okoliczności jego popełnienia. Sąd nie dopatrywał się żadnych przesłanek pozwalających podejrzewać, że P. K. miałby fałszywie się obciążać. Jednocześnie wyjaśnienia oskarżonego znajdują pełne potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, a w szczególności w spójnych i logicznych zeznaniach świadka M. M. (policjanta dokonującego kontroli w dnia 9 listopada 2014 r.).

Z zeznań świadka M. M., funkcjonariusza policji przeprowadzającego kontrolę drogową w sposób jasny i logiczny wynika przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego. Świadek wskazał, że w dniu 9 listopada 2014 r. pełniąc wraz z post. Ł. S. w S. na ul. (...) patrol zauważył pojazd marki B. o nr rej. (...), którego kierowca wykonywał agresywne manewry. Z dalszych zeznań świadka M. M. wynika, że podczas kontroli zauważył on pomniejszone źrenice u oskarżonego, które bardzo słabo reagowały na światło, wobec czego oskarżony został przebadany na obecność środków odurzających z wynikiem pozytywnym.

Fakt, że wskazany wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie, których Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, świadczy w ocenie Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania tego świadka są jasne, dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Sąd dał również w pełni wiarę dowodom z dokumentów w szczególności protokołowi pobrania krwi, protokołowi użycia Analizatora oraz protokołowi użycia alkometru, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych nie zainteresowanych określonym rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem niemających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia. Sąd w szczególności dał wiarę dowodowi z dokumentu w postaci protokołu badania próbki krwi oskarżonego w oparciu, o które ustalono skład krwi oskarżonego w czasie zdarzenia. Protokół z badania krwi jest jasny, pełny i spójny wewnętrznie. Brak było, zatem podstaw do podważania trafności jego wniosków, tym bardziej, iż wiarygodności w/w dowodów żadna ze stron postępowania nie kwestionowała.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim innym ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stała w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budziły one wątpliwości sądu.

W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego i poczynionego w oparciu o ten materiał stanu faktycznego stwierdzić należy, że wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i została ona udowodniona w całości. Oskarżony P. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył klarowne wyjaśnienia korespondujące z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadka M. M. i z protokołem badania zawartości krwi.

Całokształt materiału dowodowego sprawy układa się w logiczną całość przedstawioną w stanie faktycznym sprawy, co wykazano powyżej.

Oskarżony swoim zachowaniem, polegającym na kierowaniu w ruchu lądowym samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) pod wpływem działania substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o stężeniu we krwi 152,4 ng/ml, wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a § 1 k.k.

Zgodnie z art. 178 a § 1 k.k. karze podlega ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Występek ten ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. Z treści art. 178 a § 1 k.k. wynika, więc że dla stwierdzenia przesłanek popełnienia przestępstwa wskazanych w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących znamion: sprawca winien prowadzić pojazd mechaniczny, prowadzący pojazd musi znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem innego środka odurzającego w tym i substancji psychotropowej, wreszcie pojazd mechaniczny winien być prowadzony w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Po pierwsze, niewątpliwym jest, że oskarżony P. K. w dniu 9 listopada 2014 r. poruszał się pojazdem mechanicznym, albowiem kierował samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...). Fakt ten wynika wprost z jasnych i dokładnych zeznań świadka M. M., jak i z samych wyjaśnień oskarżonego.

Po drugie, w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej jakim jest amfetamina.

Oskarżony P. K. po zatrzymaniu przez funkcjonariuszy policji został poddany badaniu na obecność środków odurzających. Badanie to wykazało obecność amfetaminy w krwi oskarżonego w stężeniu 152,4 ng/ml. W ocenie biegłych toksykologów wydających opinię w przedmiotowej sprawie wynik ten pozwala na stwierdzenie, że w chwili prowadzenia pojazdu oskarżony znajdował się pod wpływem amfetaminy w myśl art. 178a § 1 k.k. Kolejno biegli wskazali, że amfetamina w każdym stężeniu jest niebezpieczna dla kierowców. Małe dawki amfetaminy wywołują wzmożone samopoczucie, wzmożoną pewności siebie, co sprzyja brawurze za kierownicą i tym samym wypadkom. Natomiast po większych dawkach występuje silne pobudzenie psychoruchowe, agresywne zachowanie, które to objawy stwarzają jeszcze większe zagrożenie na drodze.

Sąd w pełni akceptując, zatem przyjęte przez biegłych wnioski uznał, że oskarżony w chwili popełnienia czynu zabronionego znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej (amfetaminy) w rozumieniu art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu w omawianej sytuacji została również spełniona trzecia przesłanka. Oskarżony P. K. kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Oskarżony kierował bowiem pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym po ul. (...) w miejscowości S.. Natomiast ul. (...) w miejscowości S., po której oskarżony P. K. kierował pojazdem mechanicznym – samochodem marki B. o nr rej. (...) jest drogą publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2004 r., Nr 204, poz. 2086 ze zm.).

Oskarżonemu można przypisać również winę, albowiem znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej mogąc podjąć działanie zgodne z prawem, przy czym wprawiając się w stan odurzenia znał działanie zażywanego środka i jego skutki na swój organizm.

Należy wskazać, że oskarżony P. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze w wymiarze kary grzywny 100 stawek dziennych po 25 zł każda, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku.

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego P. K., co do popełnienia przez niego czynu z art. 178a § 1 k.k. nie budzą wątpliwości.

Podkreślenia również wymaga, że w niniejszej sprawie brak jest okoliczności wyłączających winę oskarżonego, a także okoliczności wyłączających bezprawność jego działania.

Wymierzając oskarżonemu P. K. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą w przedmiotowej sprawie jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem. Oskarżony swoim czynem narażał bezpieczeństwo w komunikacji, a także innych uczestników ruchu drogowego.

W powyższej sprawie Sąd uznał, iż okolicznościami łagodzącymi było znajdowanie się pod wpływem małej ilości substancji psychotropowej co wynikało z opinii biegłych i zeznań policjanta wskazującego, iż oskarżony nie był agresywny a jedynie poruszał się brawurowo na drodze w trakcie kierowania pojazdem mechanicznym. Jako okoliczność łagodzącą uznano także przyznanie się do winy jak i zachowanie oskarżonego w trakcie interwencji policji kiedy to już po zatrzymaniu przyzna się do spożywania uprzednio amfetaminy. Jako łagodzące okoliczności potraktowano także młody wiek oskarżonego i związane z tym niedoświadczenie życiowe.

Orzekając co do rodzaju kary jaka powinna być orzeczona wobec oskarżonego sąd kierował się także tym, iż polski stan prawny przewiduje oznaczanie stężeń poszczególnych środków działających podobnie do alkoholu i wyznacza granicę oznaczalności, czyli najmniejsze stężenie substancji możliwe do oznaczenia daną metodą analityczną z założoną dokładnością i precyzją (tzw. Limit (...)), które wynosi w szczególności dla:

- 1) morfiny - 20 ng/ml,
- 2) amfetaminy i jej analogów, w tym metylenodioksymetamfetaminy ((...)) - 50 ng/ml,
- 3) kokainy - 50 ng/ml i jej metabolitu - benzoiloeogoniny - 50 ng/ml,
- 4) delta-9-tetrahydrokannabinolu - 2 ng/ml.

Wskazane wartości jednak nie mają nic wspólnego z oddziaływaniem środków na organizm, a jedynie świadczą o stosowanych metodach analitycznych. Wobec braku obiektywnych kryteriów samo oznaczenie we krwi badanego powyższych substancji świadczyć może jedynie o ich zażyciu, lecz nie mówi o oddziaływaniu na organizm badanego. Słusznie bowiem orzecznictwo twierdzi, że „stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje – w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych – takie same skutki, jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości”. Powyższa linia orzecznicza utrzymuje się w sposób wyraźny także i aktualne orzeczenia Sądu Najwyższego w szczególności postanowienie SN z dnia 31.05.2011, sygn. akt V K.K. 398/10 wskazujące, iż : „Stan po użyciu środka podobnie działającego do alkoholu jest równoznaczny jedynie ze znajdowaniem się tego środka w organizmie. Natomiast jego użycie nie oznacza jeszcze realnego wpływu zażytego środka na zdolności psychomotoryczne kierowcy.” Powyższe zważenie w pełni koresponduje ze stanowiskiem doktryny jak i orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego. Brak jest obiektywnego miernika określającego zawartość środka odurzającego w organizmie powodującego zaburzenia czynności psychosomatycznych odpowiadające stanowi nietrzeźwości. Nie wypracowano takiego miernika, jakim jest zawartość alkoholu w organizmie wyrażona w promilach lub mg/dm³. Przeprowadzane w poszczególnych sprawach karnych badania toksykologiczne ograniczają się do stwierdzenia w organizmie obecności środka odurzającego ewentualnie jego rodzaju. Możliwe jest oznaczenie ilościowe środka odurzającego znajdującego się w organizmie na co wskazał w wyroku SN z 7.02.2007, V K.K. 128/06.

Rozstrzygając niniejszą sprawę sąd kierował się przede wszystkim tym, iż nie dysponujemy w obecnych warunkach obiektywną skalą stężeń, skonstruowaną na wzór skali zawartości alkoholu we krwi/wydechanym powietrzu, którą można byłoby powiązać z zaistnieniem stanu nietrzeźwości względnie po użyciu alkoholu. Wynika to po części z niewielkiej jeszcze praktyki (w porównaniu do oznaczania poziomu alkoholu we krwi), a także z odmiennych właściwości wszystkich substancji.

Uwzględniając powyższe należało stwierdzić, iż przy ustalaniu znamienia “znajdowania się pod wpływem środków odurzających czy substancji psychotropowej” – jak to już było wskazywane powyżej wyniki badań laboratoryjnych i opinii toksykologicznych wydawanych w sprawie pełnią niewątpliwie rolę pomocniczą, jakkolwiek nie jedyną.

Jak wynika z doktryny dla określenia powyższego stanu tj. stanu pod wpływem środków odurzających czy psychotropowych ważne znaczenie mają inne dowody, np. zeznania świadków, pozwalające na ustalenie sposobu zachowania sprawcy i na tej podstawie wyciągnięcie wniosków co do stopnia zaburzenia świadomości sprawcy.

Orzecznictwo Sadu Najwyższego potwierdza w pełni powyższe zapatrywania doktryny, a potwierdzeniem jest między innymi orzeczenie SN z dnia 31.05.2011 wydane w sprawie sygn. akt V K.K. 398/10, według którego to orzeczenia „Prowadząc ocenę zaburzeń zdolności psychomotorycznych wobec dysponowania tylko badaniem krwi wykazującym stan stężenia środka zbliżony do stężenia progowego, należy odwołać się do dowodów opisujących wygląd sprawcy, funkcjonowanie określonych jego organów oraz pozwalających na ustalenie sposobu jego zachowania. Przydatny katalog niestandardowych sposobów zachowania sprawcy wskazujących bycie w stanie pod wpływem środków odurzających przytacza – na podstawie analizy orzecznictwa SN – glosa profesora R S., a mianowicie do uchwały SN z dnia 27.02.2007 r. sygn. akt I KZP 26/06 opublikowana w czasopiśmie Państwo i Prawo (...) na stronie 13. W powyżej powołanej glosie autor wskazał następujące objawy obniżenia sprawności psychomotorycznej wynikające z pozostawiania pod wpływem środka odurzającego: drżenie rąk, niezborność ruchów, zawroty głowy, senność, osłabienie uwagi, ospałość, zakłócenie logicznego myślenia, urojenia wzrokowe i słuchowe, zaburzenia poczucia czasu lub przestrzeni, stan euforyczny lub fałszywe poczucie zwiększonej sprawności. Sąd Rejonowy orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, iż powyższe objawy mają także w pełni zastosowanie do ustalania sprawności psychomotorycznej wynikającej z pozostawiania także pod wpływem substancji psychotropowych a nie wyłącznie środków odurzających.

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd rozstrzygając kwestię wymiaru kary jaka powinna zostać wymierzona oskarżonemu za popełniony przez niego czyn zabroniony z uwagi właśnie na wystąpienie niedużego obniżenia sprawności psychomotorycznej u oskarżonego w trakcie kierowania pojazdem mechanicznym na co wskazał funkcjonariusz policji M. M. gdzie dokładnie podał, iż oskarżonego zatrzymano gdyż wykonywał agresywne manewry pojazdem w trakcie jazdy nie wskazując przy tym, iż ze strony oskarżonego miało dojść do przekroczenia administracyjnie dopuszczalnej prędkości czy spowodowania zagrożenia w ruchu lądowym i co wynikało także z opinii biegłych toksykologów (brak agresji) doszedł do przekonania, iż właściwą karą za przypisane oskarżonemu przestępstwo będzie kara najłagodniejsza rodzajowo pomimo uprzedniej już karalności oskarżonego tzn. kara grzywny.

Orzekając wobec oskarżonego P. K. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 25 zł każda Sąd uznał, że kara ta spełnia wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Orzeczonej karze grzywny winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów.

Orzekając wobec oskarżonego P. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, Sąd kierował się z dyspozycją art. 42 § 2 k.k. W ocenie Sądu okres 1 roku jest wystarczający dla spełnienia roli represyjnej wobec oskarżonego. Tylko ten środek karny spełni wobec oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto, orzeczony środek karny winien wyeliminować przez okres jego obowiązywania zagrożenie, jakie stanowi oskarżony P. K. dla innych uczestników ruchu drogowego.

Sąd na podstawie art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 listopada 2014 r.

W punkcie IV wyroku, mając na uwadze wynik sprawy oraz stan majątkowy oskarżonego i jego zdolności zarobkowe (900 euro miesięcznie) Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k., obciążył go kosztami sądowymi w całości i opłatą sądową w wysokości 250 zł.